

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku J. S. i D. S.
przy uczestnictwie E. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 października 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 25 lipca 2019 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza na rzecz uczestniczki od wnioskodawców kwotę 240,- (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2

k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Powołanie we wniosku przesłanki określonej w punkcie drugim wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.).

Skarżący wnieśli o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. wskazując na istnienie istotnego zagadnienia prawnego polegającego na prawidłowości interpretacji przepisów kodeksu cywilnego i istnienia przed dniem 3 sierpnia 2008 r. ograniczonego prawa służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu, a także możliwości jej zasiedzenia, wobec czego istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości. W uzasadnieniu wniosku wskazali na nieuzasadnioną wykładnię art. 292, 175 i 285 § 1 i 2 k.c., która prowadzi do wniosku, że przed dniem 3 sierpnia 2008 r. możliwe było ustanowienie takiej służebności i jej zasiedzenie, a stanowisko Sądu Najwyższego w tym zakresie uznali za sprzeczne z literalnym brzmieniem przepisów.

W ocenie Sądu Najwyższego powołana przesłanka zaistnienia zagadnienia prawnego nie została wykazana, bowiem wskazanych wyżej wymagań skarżąca nie spełniła. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie brak jest wywodów uzasadniających istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a więc zagadnienia prawnego cechującego się nowością i dotychczas niewyjaśnionego oraz nierozwiązanego w orzecznictwie - budzącego zatem wątpliwości kwalifikowane a nie zwykłe, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznawania sprawy. Z tej też przyczyny nie zachodzi potrzeba dokonania

kolejnej wykładni wskazanych przepisów prawa materialnego, zwłaszcza wobec licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego w tym przedmiocie, a zwłaszcza uchwał Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 1991 r., III CZP 73/91, z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 79/02 i z dnia 7 października 2008 r., III CZP 89/08. Znaczną część uzasadnienia wniosku stanowi polemika z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego (uchwała z dnia 22 maja 2013 r., III CZP 18/13, OSNC z 2013 r., nr 12 poz. 139, postanowienia z dnia 4 lipca 2014 r., II CSK 551/13, OSNC z 2015 r., nr 6, poz. 72, z dnia 23 października 2013 r., IV CSK 30/13, OSNC z 2014 r., nr 7 -8, poz. 79, z dnia 20 września 2013 r., II CSK 10/13, z dnia 11 lutego 2011 r., I CSK 247/10 - nie publ.) ale brak pogłębionego wywodu prawnego, który mógłby nasunąć wnioski co do celowości dokonania kolejnej wykładni.

Ponadto powołanie się na zaistnienie zagadnienia prawnego wymaga jego prawidłowego sformułowania. Temu wymogowi skarżący nie podał, przedstawiając problemy prawne w sposób ogólny i opisowy, nie odpowiadający wymogowi sformułowania zagadnienia „do rozstrzygnięcia” (art. 390 § 1 k.p.c.), czyli wyznaczającego dwie możliwe odpowiedzi.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z 13 § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 5 pkt 1, § 2 pkt 3 i 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

jw